

Lovens formål er således, at de erhvervsdrivendes indtægtsstigninger skal holdes indenfor begrænsede rammer på samme måde som lønmodtagernes, og lovens gyldighedsperiode er sammenfaldende med overenskomsternes, dvs. den bortfalder 28. februar 1981.

Løftet over de erhvervsdrivendes nettoindtjening lægges iflg. lovens § 1 derved, at der fastsættes *begrænsninger i de omkostningsstigninger, som kan indregnes i bruttoavance*.

Udgangspunktet for beregningen af de indregningsberetigede omkostningsstigninger er den sidst foretagne pris- og avanceberegning, og lovens § 1, stk. 1, bestemmer, at den pr. 1. april 1979 lovligt gældende absolutte bruttoavance pr. vareenhed kun kan forhøjes med hvad der medgår til dækning af omkostningsstigninger som er en følge af:

- 1) højere betaling for serviceydelser,
- 2) højere transportomkostninger,
- 3) højere forsikringspræmier,
- 4) stigninger i offentlige takster og afgifter,
- 5) stigninger i lejen for virksomhedernes lokaler,
- 6) ogedede afskrivninger i forbindelse med nyinvesteringer, .
- 7) stigninger i ved lov eller overenskomst fastsatte arbejdsgeberbidrag,
- 8) lønstigninger inden for de i kapitel II angivne rammer og
- 9) stigning i udgifter til el og varme.

§ 1, stk. 3, lader tjeneste- og transportydelser være omfattet af loven, ligesom offentlige og koncessionerede virksomheders salg af varer og levering af transport- og tjenesteydelser ifølge lovens § 2 også er omfattet.

§ 3 gælder også for de virksomheder, der tilkendegiver vejledende priser for *videresalg* i efterfølgende omsætningsled, idet de ikke må forhøje de i videresalgsspriserne den 1. april 1979 indregnede absolutte bruttoavancer, eller de tilkendegivne absolutte bruttoavancer, medmindre forhøjelsen skyldes forhold som nævnt i § 1, stk. 1, nr. 1-9.